

bekoring en beproeving

“Wat is het verschil tussen een bekoring en een beproeving?”, vroeg een leerling aan mij, toen ik kort na de nieuwe vertaling van het Onzevader een school bezocht. Om dat duidelijk te maken gaf ik enkele voorbeelden.

Bekoringen hebben doorgaans een aantrekkelijke kant: stiekem een reep chocolade uit de kast van je moeder graaien, het liefje van je vriend wegkapen, frauderen om snel bergen geld te verdienen, na te veel pinten toch achter het stuur van je wagen kruipen, liegen om je collega bij een benoeming voorbij te steken, fake news over iemand verspreiden om hem of haar de loef af te steken enzovoort. Wat hebben deze bekoringen gemeen? Ze lijken de kortste weg naar iets aantrekkelijks. Ze beloven je snelle winst: snel genieten, snel geld verdienen, snel de eerste zijn. Werkt dat? Jammer genoeg werkt het inderdaad vaak zo. Wie niet meedoet, lijkt dom. Zo zit onze samenleving nu eenmaal in elkaar. En het zit in ieder van ons: als een bekoring. Worden we daarvan beter of gelukkiger? Dat is een andere vraag. Het zijn sterke mensen die, omwille van hun morele of religieuze overtuiging, aan zulke bekoringen kunnen weerstaan.

Aan beproevingen daarentegen zit geen aantrekkelijke kant: ze stellen ons zwaar op de proef. Ze brengen onze zekerheden aan het wankelen. Wanneer aanstaande ouders te horen krijgen dat hun kindje het syndroom van Down zal hebben en moeten kiezen om hun kindje te houden of niet. Wanneer een koppel in elkaars ogen geen verliefdheid of verwondering meer bespeurt en begint te twijfelen tussen uit elkaar gaan of samenblijven. Wanneer een christen zo veel onrechtvaardigheid in de wereld ziet dat hij niet meer weet wat te denken van Gods liefde. Wanneer iemand na een ernstige misstap alle vertrouwen verloren heeft en niet meer durft geloven in verzoening. Wanneer een psychisch zieke mens na talloze behandelingen geen licht meer ziet en de dood verkiest boven het leven. Nee, deze beproevingen hebben niets aantrekkelijks. Het zijn gezegende mensen die, in het donkere woud van zulke beproevingen, een lichtpunt zien.

En Jezus dan? Wat heeft hij meegemaakt: bekoringen of beproevingen? Allebei. Eerst de bekoringen, onder andere in de woestijn. Het waren bijzonder aantrekkelijke voorstellen van de duivel: zoveel brood je maar wil, zo beroemd je maar wil, zo machtig je maar wil. Je moet dom zijn om niet in te gaan op zo'n verleidelijk aanbod! Jezus was blijkbaar zo dom, of moeten weg zeggen 'zo sterk'? Later kwamen voor Jezus de beproevingen. Het vooruitzicht van een gewelddadige dood bracht zijn diepste zekerheden aan het wankelen. Zelfs zijn verbondenheid met de Vader werd een groot vraagteken. In zijn laatste uur riep hij uit: “God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?” Bekoringen en beproevingen: ja, Jezus heeft beide aan de lijve ondervonden.

“En breng ons niet in beproeving” bidden we daarna in het Onzevader. Waarvoor bidden we dan? Minstens voor twee beden. De eerste bede: dat we niet boven onze kracht of weerbaarheid beproefd zouden worden. We kennen onze persoonlijke grenzen. Onze schouders zijn niet tegen alle lasten opgewassen. De tweede: dat God ons in tijden van beproeving niet alleen zou laten. Dat Hij ons niet zou laten verdwalen of laten vallen. Dat Hij ons laatste lichtpunt en onze laatste zekerheid mag blijven.

+ Johan Bonny

Als het vuur gebrand heeft,
gezellig en hartverwarmend,
of verwoestend en meedogenloos...
dan blijft er altijd **as** over.

As als een herinnering aan wat gebeurd is.
As als een restant van de vreugde of de pijn.

En als die **as** droog blijft
dan is de kans groot dat de wind ze meeneemt,
soms kilometers ver.

Zo is **as** het beeld geworden
van de vergankelijkheid van het leven:
van de ervaring dat alles uiteindelijk ooit sterft of kapot gaat...
Op het eerste gezicht is dat geen aangename gedachte,
maar eerder een deprimerende boodschap,
die ons ertoe aanzet om krampachtig te genieten
om verkrampd vast te houden aan datgene
wat we straks kunnen verliezen.

Maar diezelfde **as** kan ook stilletjes zingen
van een warme belofte en een smeulende, nieuwe toekomst,
van nieuwe vruchtbaarheid,
één vonkje is genoeg.

Daarom daagt ons geloof ons elk jaar weer uit,
om op aswoensdag een grijze grens te trekken,
een grens bij het begin van veertig dagen vasten.
Om bewust een aantal dingen te verbranden, achter te laten
en dan 40 dagen lang te oefenen in een leven zonder...

... een leven zonder wat?

Vul het zelf maar in: iets wat je moeilijk kan loslaten
iets wat je leven tot een kleine of grote hel maakt,
iets wat je blijft doen, ook al voel je je'r niet goed bij,
iets waaraan je verslingerd en verslaafd bent...

Laten we het even stil maken...

www.kerkembodegem.be

Wees verstandig
en maak jezelf tot een waterbekken
en niet tot een afwateringskanaal.
Kijk maar eens naar een afwateringskanaal.
Een afwateringskanaal lost het water
onmiddellijk zodra het water binnenkomt.
Bij een waterbekken is dat anders.
Een waterbekken wacht
totdat het geheel vol is.
Dan pas begint een waterbekken
over te lopen.
Een waterbekken deelt uit van
eigen volheid
terwijl het zelf gevuld blijft.
Liefde vloeit over.
Ze houdt voor zichzelf
wat ze zelf nodig heeft.
En wát ze heeft
wil ze in overvloed hebben,
om rijk te kunnen zijn
ook voor anderen.

Kijk naar de bron!
Kijk naar de bron zelf van het leven.
Laat eerst jezelf vullen.
Laat daarna wat de bron je
nog méér geeft
overvloeien naar anderen.
Liefde stroomt over.
Je leeg laten lopen
is niet wat liefde vraagt
Voor wie kun je goed zijn
als je voor jezelf slecht bent?
Zie naar de bron van het leven.
Vul eerst jezelf
zoveel dat je overvloeit
naar anderen.
Dan zal ik graag genieten
van jouw overvloed.

Uit de 18e toespraak over het Hooglied
door Bernardus van Clairvaux,
geschreven rond het jaar 1136